

LBRIS

We know
books

GRACE

*Violul
Mintii*

A stylized illustration in shades of gray and white. It depicts a woman's profile from the chest up, facing left. Her hair is dark and voluminous. Inside her head, a complex, tangled web of lines represents a brain. A hand from the right side of the frame is shown in the act of drawing this brain with a fine-tipped pen or pencil. The background is a light gray with a subtle pattern of small dots.

VOLUMUL 2

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

Cuprins

Despre furie și alte vorbe de duh: · 5
Povestea lui Wind · 7
Orfeu și Euridice · 11
Diamantul negru · 15
Omul închiriat · 19
Paradoxul zbaterii · 27
Vanitas vanitatum. Iluzii · 33
Strategia (disperată) de recucerire · 46
Strategie după no contact · 53
Introspecție · 59
Violul minții – · desfășurarea acțiunii · 61
Scrisoare către o prietenă · 64
O scenă incoerentă din multe altele · 66
Violul minții live · 68
Alte câteva ore distanță · 91
Piatră, foarfecă, hârtie · 127
Ping – pong cu Wind în centrul atenției · 128
Moartea.. · 147

- Orbul perspectivei și fragmentele prin care vedem
lumea · 153
- Variațiuni umane · 156
- Scandalul predicției · 158
- Tirania trecutului · 161
- Visul · 166
- ANESTEZIE emoțională – ultima strigare · 170
- Până și plantele au urechi · 181
- Planta de la Key a murit 😞 · 182
- Despre speranță și Snow · 183
- Albert în viața de zi cu zi · 187
- Dansul durerii · 193
- Grobienii cu bune și rele · 196
- Alte detalii despre grobieni · 199
- Grobianul leneș · 201
- Grobianul care are mereu dreptate · 203
- Grobianul afemeiat · 204
- Grobianul Inflamat · 206
- Grobianul de rang mare · 210
- Grobianul bețiv care nu știe că e bețiv · 213
- Uriașul și Nimfa · 215
- Grobianul care n-are niciodată nimic · 217
- Grobianul pervers · 220
- Perversul Narcisist · 221
- Grobianul pedofil pervers · 222
- Grobianul misogin · 226
- Grobianul Înger · 229
- Grobianul Fante neliniștit · 231
- Grobianul lăudăros (care se sparge în dans) · 235

- Grobianul mistic · 237
Grobianul ca tată · 239
Grobianul care-ți direcționează gândurile –
MANIPULATORUL obsesiv · 241
Grobianul bătăuș · 244
Grobianul parazit · 246
Și ce să vezi? Chiar și grobianul are o mamă · 248
Grobianul care te iubește · 251
Schimbă frecvența · 253
Distragere · 257
Unii îngeri poartă mască · 258
O nouă abordare · 302
La muzeu cu tine! · 307
Monstrul care locuiește în tine · 309
Epilog · 313

*Despre furie și alte vorbe de duh:
filosofie stoică și dragul Seneca*

Interpretarea face ca niște vorbe să pară ofense: unele trebuie așadar lăsate pe mai târziu, altele luate în râs, altele iertate.

Se spune că Socrate, lovit cu un pumn, nu a spus nimic altceva decât: „este neplăcut că oamenii nu știu când ar trebui să iasă din casă cu coiful.”

Cei mai mulți oameni își dau singuri motiv să se plângă fie închipuindu-și lucruri false, fie exagerând lucruri simple.

Dacă i-a fost permis să iasă la lumină, este deasupra noastră; să se ascundă în locul cel mai retras al sufletului și să fie condusă, nu să conducă. Ba chiar să se modifice toate semnele ei: ținuta să se destindă, vocea să fie mai blândă, pasul echilibrat și mai lent. În timp, o dată cu înfățișarea exterioară, se compune și cea interioară.

La Socrate, semn de mânie era coborârea vocii și vorbirea reținută.

Să avem încredere într-un individ mai priceput, să-l iertăm pe unul mai prost, pentru oricine, să ne spunem în sinea noastră, că și oamenii cei mai înțelepți fac multe greșeli, că nimeni nu este atât de atent încât să nu se îngrijoreze, nimeni nu se teme atât de mult de jigniri încât să nu se lovească de ele, evitându-le.

Ține de adevărata măreție ca un om să nu simtă lovitura.

Cu toții suntem răi: fiecare își va găsi la sine orice defect îi reproșează altuia. De ce observi defectele altora, slăbiciunea lor? Este ca o ciumă. Să fim calmi unii cu alții: răi fiind, trăim între oameni răi.

Lipsa de blândețe trebuie tratată cu blândețe.¹

Întunecarea minții

Este rușinos să urăști pe cineva pe motiv că este demn de milă.

Nu va fi niciodată fericit un om care torturează fericirea altuia.

1. Cât de greu este să pui în practică așa ceva!!!

Povestea lui Wind

Într-o zi tomnatică, vântul se hotărî să iasă în lume hoinar, mai ceva decât frații și surorile lui. Pur și simplu, săturat să vadă mereu și mereu același lucru, decise să schimbe puțin tiparul și să găsească un suflet de om, dar nu orice om. Un om pe care să-l plimbe peste tot și să vadă și acesta cam ce soartă poți avea dacă te naști curent de aer. Să scuturi frunzele uscate din pomi, să contribui la formarea valurilor, să te contopești cu orice ființă o vei întâlni și să te reverși în ea, să te deplasezi pe orizontala unei mase de aer provocate de diferența de presiune existentă între două regiuni ale atmosferei. Să scuturi ființele, pur și simplu, de tot caracterul lor și apoi acestea să umble dezbrăcate de el și supărate că au pierdut gândurile, ideile, timpul și că vântul le-a furat tot ce nu puteau păstra. Pesemne, acest curent nu era unul ca oricare altul, căci el putea pătrunde și acolo unde materia nu exista. Putea să se plimbe prin cele mai ascunse cotloane ale gândirii și să scoată din fiecare om cu care intră în contact ideile lor cele mai meschine, de care nici aceștia nu erau conștienți. Era cu adevărat înfricoșător.

Zis și făcut, își luă vântul traista în băț și dădu peste o copilă cu păr arămiu și gene lungi și o întrebă răspicat:

— Hei, tu! Tu, fată, hăi!

— Da, zise ea nedumerită. Măi, să fie, dar ce e asta? Ori poate curentul îmi sună în cap așa de puternic că am început să mă aud vorbind singură? Fata era nedumerită, căci sunetele erau în mintea ei, nu veneau din afară. Nu se poate, zise ea, trebuia să fiu mai atentă și să-mi pun pe cap căciulița împletită de mămuca mea, căci niciodată nu fac cum zice ea, gândi fata.

— Da, așa e. Nu prea îți place să ascuți, comentă vântul amuzat, tocmai de aceea, prin mine, vei deveni cea mai bună ascultătoare ale celor mai bune, dar și mai întunecate gânduri ale ființelor cu care vei interacționa. Vei vorbi cu toată lumea, dar nu așa cum o făceai înainte, ci prin puterea pe care ți-o voi dărui eu. Vei fi capabilă să ascuți oamenii și când nu vorbesc, să-i simți în fiecare privire, să știi cum arată ei doar dacă le auzi vocea, să recunoști și să vezi în dâșșii ceea ce ei nici măcar nu vor să știe. Vei avea acces la amintirile lor, la ce își amintesc și ce nu își amintesc exact. Vei vedea chinurile lor, vei putea înțelege chiar și încotro se îndreaptă. Vei dialoga cu suflete care nu mai sunt, dar care mai vor să fie. Ființele se vor supăra pe tine, te vor urî, te vor face josnică, nu vor înțelege nimic din tine, nu te vor mai vrea lângă ei, se vor înfricoșa, vor căuta să te păcălească. Vor spune că ești doar o iluzie sau deziluzie, vor vrea să te facă să crezi că nu mai ești în toate mințile și, până la urmă, cum de îți permiți să spui că ai extraputeri? Tu, un om așa de simplu, cum să vrei să fii mai bun decât

orgoliul neputincioșilor? Tu îți dai seama cu ce te vei lupta? Cei mai mulți pământeni au moștenit credințele lor despre natura nașterii, a morții și a tot ceea ce există de la păstoriile analfabeți din Orientul Mijlociu. Ce voi face eu prin tine va fi să le reamintesc să vadă mai clar, să audă dincolo de cuvinte și să înțeleagă că nu sunt singuri în întuneric. Să respecte legile naturii, să-și depășească condiția primitivă și să le rescriem altă bază de date. Una care să fie în armonie cu tot ce există.

— Oh, dar mă tem. De ce eu?

— Nu, nu te teme! Vei avea și bucurie. Plantele, animalele, pietrele, zânele, spiritele rătăcite, dar și cele plutitoare, și chiar obiectele vor fi toate prietenele tale de nădejde. Se vor uita în tine și te vor vedea cu adevărat, și vor ști să nu se teamă de tine pentru că tu le vrei binele. Vor avea încredere în tine și te vor sprijini să nu treci singură prin încercările pe care le vei primi. Vei stârni în mulți oameni multe temeri, căci tu nu o să faci decât să-i ajuți să se oglindească și să se repare, dacă vor dori. Chiar dacă nu pe loc, ci poate mult, mult târziu. Însă asta este misiunea ta. Nu-ți fie frică, fată arămie. Te vei numi Wind și vei fi înzestrată cu puterea curentului și a tot ceea ce presupune văzduhul:

vântul suflă fără încetare

vântul târziu de toamnă amenință cu îngheț

pădurea devine roșiatică după căderea brumei

aer curat și răcoros

viforniță păgână, pâclă albăstrie

ploi reci, dese și mohorâte

*văl de brumă argintie
ploaia rece și subțire
ceața groasă și lăptoasă
ceața umedă și deasă*

Orfeu și Euridice

Era târziu. Nu puteam dormi. Aveam în minte numai suspine, un dor imens. Ardeam și zburam în același timp. Eram și nu eram, ca pisica lui Schrödinger. Am ajuns la o conferință. Oboseam din ce în ce mai repede. Nu-mi puteam liniști corpul. Nu înțelegeam ce am, dar știam că trebuie să țin conferința. Abia am reușit să ajung în sală, gâfâind după ce am urcat scările (pe care alții nu le simțeam). Teribilă-i neputința. Am primit un pahar cu apă și mi-am împrăștiat, în stilul caracteristic, lucrurile pe birou și am început să vorbesc cât de înfocată puteam vorbi despre un subiect pe care o să-l ador atâta timp cât voi trăi. Antichitate și povești. În prim plan: Orfeu și Euridice!

Le spun participanților la curs: Orfeu a coborât după Euridice în iad, căci ea a fost blestemată de Hades, și el, din dragoste pentru ea, a mers să o salveze. În același timp, simțeam cum limba devenea din ce în ce mai greu de controlat. Nu mai puteam înghiți și inima bătea anapoda, dar nu m-am lăsat și am otrăvit în jur cu tot veninul de care eram capabilă:

— NU EXISTĂ AȘA CEVA! NU plecați la drum cu acest gând, că nu o să fie bine! Veți suferi. O să fie rău. O să fie grav. Astea sunt doar povești de adormit copiii. Nu mergeți prin viață sperând la așa ceva, că veți fi dezamăgiți.

În timp ce rostea cu patos și cu multă amărăciune, le putea observa cursanților, aflați la început de drum, toată dezamăgirea de pe față. Tot ce proiecta Wind se reflecta pe chipurile micilor îngeri. Ce făcea? Împroșca cu otravă suflete inocente și vorbea din durerea ei, fără să țină cont că, poate, pentru aceste suflete viața va fi mai blândă, mai cu sens, mai cu iubire...

A realizat asta și, cu ultima suflare înainte de a se pierde în extrasistole și leșin, zise:

„... dar dacă voi veți găsi așa ceva, cine sunt eu să vă spun că nu există? Dacă voi o veți descoperi, vă rog, veniți la mine să-mi spuneți că măcar voi ați găsit-o și că sunteți fericiți.”

După ultima frază, s-a ridicat subit și s-a ascuns într-o cameră de serviciu, și le-a zis îngrijitoarelor: „mi-e foarte, foarte rău”.

— Dar ce aveți? Luați loc aici, trebuie să vă reveniți.

— Nu pot respira, nu-mi pot controla inima, bate în plus. Chemați asistenta... leșin.

— Aveți extrasistole, nu vă speriați, poate fi un preinfarct. V-ați supărat cu ceva?

...

În mintea lui Wind se derula minunata poveste în care ea tot crede în van... vocea asistentei se estompa...

Este povestea iubirii pierdute, apoi regăsite pentru a fi pierdută a doua oară.

La nașterea lui Orfeu, Caliope, mama acestuia, i-a pus pe limbă trei stropi curați de rouă și a rostit o vrajă prin care i-a hărăzit darul de a compune versuri. Apollo i-a dăruit o liră fermecată, meșteșugită de Hefaistos. Din lira sa, Orfeu reușea să scoată sunete armonioase, care îi desfătau pe zei în Olimp.

Orfeu s-a îndrăgostit de nimfa Euridice, pe care reușise să o încânte cu lira fermecată. Într-o zi, Euridice moare mușcată de un șarpe veninos, în timp ce era urmărită de un tânăr care se îndrăgostise de ea. O jale fără margini l-a cuprins pe Orfeu, care a implorat mila zeilor, cerând învierea neprețuitei lui Euridice. Ajuns la Hades, zeul morții, reușește să-i înmoaie inima acestuia.

Zeul se îndură și va face pentru Orfeu ceea ce niciunui muritor nu i-a fost îngăduit: i-o va reda pe Euridice. Ea îl va urma pe drumul spre lumea celor vii, cu condiția ca Orfeu să nu întoarcă deloc capul și să nu se uite la iubita sa, până la ieșirea din împărăția umbrelor.

Aproape de ieșire, când nu mai avea decât câțiva pași, Orfeu întoarce capul de teamă că poate Euridice s-a rătăcit pe drum și nu e în urma lui. O mai vede pentru ultima oară pe Euridice, care, cu brațele întinse spre el, alunecă înapoi în infern. Zadarnic încearcă să se întoarcă înapoi la Hades, nu îi mai este îngăduit. Nici păsările, nici copacii, nici florile nu au mai putut să-l ajute. Cântecele rămâne pentru Orfeu singura consolare pentru pierderea iubitei.

Refuză orice femeie și rămâne prins în dragostea pentru Euridice.

Preotesele lui Bachus în zadar îl invită să ia parte la orgiile lor, căci Orfeu rămâne neînduplecat. Atunci, acestea, din răzbunare și amețite de vin, îlucid.

Orfeu își primește moartea cu seninătate, știind că doar prin moarte se va putea întâlni cu frumoasa lui Euridice, în lumea de dincolo.

Orfeu și Euridice este poate cea mai tristă poveste de iubire din mitologie.

Diamantul negru

Două diamante vorbeau între ele:

— Îți place durerea?

— Așa și-așa

— Ce, ție nu-ți place?

— Nu mă lua așa! Nu am decât să înțeleg că e binevenită și contribuie la transformare. Plăcerea nu e inclusă în transformare.

— O, ba sigur că e! Depinde cum vrei să te simți în timpul transformării.

— Deci, ca să înțeleg: pot alege să simt plăcere când suferința e mare și, în felul acesta, viața nu se mai definește prin durere? Să fiu recunoscător pentru că mă doare?

— Exact! Sfidezi neputința și înțelegi normalitatea durerii și vei străluci din ce în ce mai mult, iar aceasta se transformă gradat în lumină. Lumină ce va călăuzi alți oameni care înțelegeau viața superficial, așa cum ai făcut-o și tu cândva.

— Adică, în loc de propoziția „Ce nenorocită este viața!”, o să-i îndemn pe oameni să afirme „Sunt recunoscător

pentru durere! Ea mă face să strălucesc mai tare și această lumină e menită să le dea altora speranță! Viața este despre transformare și despre lumină călăuzitoare!”

— Asta e frumusețea unui diamant! Ce bucurie!

— Eu ce culoare am?

— Tu ești negru

— Adică, diamant negru?

— Da, astea sunt atât de rare! Diamantele negre naturale își capătă culoarea în procesul de formare și de aceea sunt mult mai valoroase și mai rare.

— Dar uneori am și verde.

— Ai, dar numai când ceva verde se reflectă în tine.

În cazul diamantelor negre, culoarea este una singură, și anume: fancy black. De asta ai atâta nevoie de socializare. Tu vrei să fii din toate câte puțin! Claritatea este un factor pe care nu îl putem distinge, diamantul negru fiind creat din foarte multe incluziuni. Ești mai capricios decât mine. În adâncul sufletului, tu vrei să fii și rubin, și safir, și smarald. Alteori, vrei doar să fii tu așa cum ești: negru în toată splendoarea! Și atunci mă sperii.

— Cum așa?

— Pur și simplu, mă sperii când ești negru. Ești taciturn și imprevizibil și negrul lucrează atât de tare, încât toate celelalte lumini se pierd. Eu, fără lumină perlată, nu pot să privesc viața.

— Trebuie să înveți și latura asta. Abia atunci vei deveni și tu un diamant desăvârșit.

— Veți învăța să socializezi cu toate pietrele, din toate culorile. Ele se vor reflecta în tine, iar tu vei putea să le

vezi frumusețea, dar și fricile. Negrul te ajută să te refaci și să te transformi în absolut. Reflexiile sunt doar nevoi false de afirmare, tu poți fi complet așa cum ești, te regăsești în propria poveste și îți găsești lumina din interior. În realitate, noi toți avem posibilitatea să fim diamante, însă în viața asta frica a pus stăpânire pe normalitate și distorsionează percepția despre putere.

— Adevărata putere înseamnă să poți accepta reflexiile celorlalte diamante și, în același timp, să nu te pierzi pe tine în proiecțiile lor.

— Dar cum rămâne cu pietrele? Pietrele de ce nu sunt diamante?

— Simplu, pentru că asta e prima fază: drumul stâncos de piatră și, în același timp, periculos. Cândva vor înțelege și ele că pot fi mai mult, dar transformarea încă nu e la îndemâna tuturor. E doar o iluzie a ei atâta timp cât sunt învăluite în orbul perspectivei.

— Stai să înțeleg: ca să fii un diamant, trebuie întâi să fii piatră?

— Exact! Și e mai mult de atât. Nici la noi nu se termină călătoria. Avem multe de înfăptuit. Până atunci, putere și înțelepciune!

— Nu, nu, nu! Așteaptă puțin, am nevoie de mai mult: deci, spui că toți avem potențial de diamant unic, doar că unii stau în faza de piatră? Păi, ce face diferența?

— Simplu, dragul meu prieten strălucitor. La fiecare apariție din planul întâi purtăm cu noi o sclipire, dar locul în care ne duce viața ne transformă, ne prăfuiește, ne așază în „locul dreptilor” cu alte pietre care nu știu că au valoare

de diamant. Și zac ca pietrele în neputința lor și se bat cap în cap pentru putere și fală. Și atunci apar conflictele. Cele legate de dimensiune și de materialitate, de concurența din planul unul, fără să se țină cont de celelalte niveluri și, mai ales, fără să înțeleagă realitatea: că puterea constă în sclipirea aceea lăuntrică.

— Fabulos! Deci asta se întâmplă când tu îți găsești strălucirea și te afli printre pietre. Ți-o poți pierde pentru că nu ești ca celelalte, iar celelalte nu înțeleg. Vor să-ți dea în cap pentru că nu ești ca ele.

— Și le e frică de durere și de a se integra în alt context.

— Bun. Deci te afli în transformare, îți găsești strălucirea, dar în jurul tău ai numai pietre cu sclipire lăuntrică? Cum dai jos stratul stâncos?

— Ooo, păi aici e adevărata înțelepciune. Sunt multe straturi. Și cu cât e mai mare grandoarea, cu atât mai mare și lupta. Unii se perpelesc, alții îi inundă pe cei dragi cu molozul lor. Îi sufocă pur și simplu! Câteodată, unele pietre aleg să rămână de neatins în ceea ce privește progresul în planul existențial și se „protejează” în van, alegând să se învelescă cu și mai multe straturi de moloz. Umflându-se cu și mai multă superficialitate, blocându-se pe veci în planul nimicniciei și înconjurându-se de și mai mult moloz și poleială de exterior. Cu cât îmbraci stratul mai gros, cu atât e mai greu să sapi în interior și să vezi ce stă la baza vieții.

— Și practic vor rămâne agățați așa, în planul acesta, până când renunță la atașamentul straturilor?

— Incredibil, dar da! Asta-i realitatea.

Omul închiriat

Se spune că ne putem simți unii pe alții de la distanțe foarte mari. Se studiază intens treaba asta. Oare tu ce fel de emoții simți acum? Eu simt, deși sunt singură în cameră, un mare gol în stomac și furnicături în tot corpul, fără să mă știu bolnavă. Pur și simplu, acum înghit greu și mă simt cutremurată de senzațiile pe care cineva mi le transmite în momentul de față. Unii spun că ar trebui să ne facem protecții la nivel energetic ca să mai atenuăm aceste stări. Alții consideră că rugăciunea e cel mai bun leac. Câțiva se întreabă chiar acum dacă nu e suficient să înghiți tămâie.

Totuși, cum se simte în corp când alții îți invadează energia, felul de a fi? Când sabotorii unui individ devin ai tăi? Când ești capabil să le simți energia negativă prin vene, să te simți împrumutat, deși locuiești încă în corpul tău? Ce faci într-o situație ca asta? Cum ai grijă de sufletul greu încercat, ce stă sugrumat în situații în care nu vrea să fie? Cum și când te eliberezi de durere?

Mânia nu îndrăznește nimic singură, ci doar cu acordul sufletului, spune Seneca.

Dacă un canceros este invadat de energia negativă a altei persoane și acum se confruntă cu boala nenorocită? Îmi amintesc cum vedeam în ochii bolnavilor teama aia incredibilă de moarte și necunoscut și nu înțelegeau ce li se întâmplă. Poate pentru că ei au preluat negativismul persoanelor cu care s-au conectat mai mult decât trebuie.

Pentru că atunci când te lași închiriat de nenorocirea altora, corpul fizic luptă cât luptă, apoi realizează că e de prisos. Că tu le ești mâncare celor mai puternici care au reușit să se conecteze la vibrația ta și să mănânce fără milă din tine. Dacă bolile astea mârșave reprezintă hrana energetică pentru stăpânii mârșaviilor, amărâți flămânzi fără scrupule?

Dacă și dacă...

Cum rămâne cu asta?

Mă uitam în ochii lui. Erau triști, căzuți. În jur, în camera spitalului, o mamă se jelea la căpătâiul băiatului ei. El căuta să o liniștească, printr-un zâmbet relativ cald. Era frumos, precum un înger speriat.

Emoțiile cui le-ai preluat tu, drag copil? Cui trebuie să dai o lecție? Cum am ajuns eu să am onoarea să te cunosc și să mă pot conecta cu tine? Au trecut atâția ani, dar imaginea zâmbetului tău pur nu o pot șterge. E tot acolo, tu tot continui să zâmbești în mintea mea plină de vâl..